

1.

BEVEZETÉS MÓZES ÖTÖDIK KÖNYVÉHEZ

Szeptember 25., szombat délután

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá a tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogy Ő előzőleg kinyilatkozta. Soha nem hagyta el gyülekezetét, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, mind be is teljesedett. Az Úr véghez viszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma sem döntheti meg. Az igazságot Isten sugallja és védelmezi; diadalt arat minden ellenállás felett.

A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, melyben az egymást követő nemzedékek alatt évszázadról évszázadra tiszta, mennyei tanok tárultak fel. Bármilyen gyöngének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben az Atya mégis a legnagyobb figyelemmel fordul felé; kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát. – *Az apostolok története*, 11–12. o.

Krisztus nemcsak az elétároló kép miatt sírt. Korszakok bajának súlya nyomta. Látta a szörnyű következményeket, melyeket Isten törvényének áthágása okoz. Látta, hogy a világtörténelemben Ábel halálával kezdődően szakadatlan harc van a jó és a gonosz között. Végigtekintett az eljövendő éveken, és szenvedést, szomorúságot, könnyeket és halált látott – ez lesz az ember sorsa. Valamennyi korban, országban élő emberi család kínja átjárta a szívét. A bűnös faj bajai a lelkére nehezedtek, és kicsordultak a könnyei, amikor arra vágyott, hogy minden bánaton enyhítsen. – *Jézus élete*, 534. o.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvétre serkenti, amely Krisztus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlenül szereti atyjafiát. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek a segítségére siet. Nem fordul el a tévelygőtől, nehogy mind mélyebbre süllyedve szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán maratlékává legyen.

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt Krisztust nyilvánítsa ki. Az Üdvözítő munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Jézust. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogyan az Úr szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.

Szeptember 26., vasárnap

A jó és gonosz között dúló nagy küzdelem – mennyben való kiobbánása óta és egészen a lázadás és a bűn végleges eltörléséig – Isten változhatatlan szeretetének bizonyítéka.

Krisztus számunkra felkínált áldozata mutatja be azt, hogy mi van az Atya szívében.

Isten egyetlen Fiát adta oda csodálatos ajándékként a világnak. Ezen ajándék alapján a többi bolygók lakói sosem mondhatják majd, hogy az Úr többet is tehetett volna szeretetének kifejezéseként, mivel Ő olyan áldozatot hozott, ami minden képzeletet felülmúlt. – *The Faith I Live By*, 59. o.

Krisztus azzal fejezte ki végtelen szeretetét irántunk, hogy életét adta, hogy mi ne vesszünk el a bűneinkben, és hogy üdvösségünket biztosíthassa. Ha ezt a mennyei szeretetet ápoljuk a szívünkben, akkor gyökeret ver, és megerősíti kapcsolatunkat azokkal, akik ugyanúgy hisznek, mint mi. „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.” Amint növekedik a testvérek és testvérnők iránti szeretetünk, úgy növekszik a Krisztus iránti szeretetünk is. Az Isten és az emberek iránti szeretet ezen elve – akikért Ő meghalt – a Szentlélek

által újul és szilárdul meg. Ez testvéri szeretet és gyöngédség, amit cselekedetek által kell megerősíteni, és ami azt igazolja, hogy Isten a szeretet. A szívét szívvel összekapcsoló egység nem az érzelgősség gyümölcse, hanem az egészséges elvek munkálkodásának eredménye. A cselekedetekkel együttműködő hit tisztítja meg a lelket minden önzéstől, hogy tökéletessé válhasson a szeretetben. Hát hogyan telne meg szívünk gyöngédséggel és hálával, miután felfedeztük a Krisztus drága vére árán felkínált kegyelmet és irgalmat? – *In Heavenly Places*, 110. o.

Csodálatos hatalommal és dicsőséggel rendelkező lényként száll szembe Istennel. Az Úr azt mondja Luciferről: „Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépséggel.” (Ezék 28:12) Lucifer mint tündöklő kerub állt Isten színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő a Mindenható szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoztatásában. Miután vétkezett, ármító hatalma még félrevezetőbb és jellemének leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, amellyel az Atyánál rendelkezett.

Az Úr olyan könnyen el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit, amilyen könnyedén egy kavicsot le tudunk a földre dobni. Ő azonban nem tette ezt. Nem erőszakkal akarta a lázadást leverni. A kényszerítő hatalmat csak az ördög uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül az uralma. Az Atya tekintélye jóságon, irgalmon és szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki az akaratát. Uralkodása erkölcsös uralkodás, igazság és szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 758–759. o.

Szeptember 27., hétfő

Ősszüleink számára, bár Isten ártatlannak és szentnek teremtette őket, nem volt kizárva a vétkezés lehetősége. Az Úr szabad erkölcsi lényeknek alkotta őket, akik értékelni tudják jellemét – bölcsességét és jóságát –, kívánalmainak méltányosságát, és szabadságukban áll, hogy engedelmeskedjenek neki, vagy megtagadják az engedelmességet. Beszélgethettek Istennel és a szent angyalokkal. De örök biztonságuk megszerzése előtt ki kellett állniuk hűségük próbáját. Az ember létének kezdetén az Örökkévaló korlátot szabott az ember vágyainak, annak

a végzetes szenvedélynek, amelyen Sátán bukása alapult. A tudás fája – ami a kert közepén, az élet fája közelében állt – volt ősszüleink engedelmességének, hitének és szeretetének próbája. Míg az összes többi fáról szabadon ehettek, annak az egy fának a gyümölcsét halálbüntetés terhe mellett tilos volt megkóstolniuk. Ki voltak téve Sátán kísértésének; de ha kiállják a próbát, Isten végül kivonja őket a kísértő hatalma alól, hogy örökre élvezhessék a mennyi kegyét. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Az özönvíz előtti nemzedékről ezt olvassuk: „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz... Mondta azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé, elvesztem őket a földdel egybe.”

Isten figyelmeztette az akkori világ lakóit a szándékáról, hogy meg akarja tisztítani a földet a törvénytelenségtől. Csakhogy az emberek megvetéssel tekintettek a figyelmeztetésre, amit csak babonának hittek. Kigúnyolták Noét az eljövendő özönvízzel kapcsolatos figyelmeztetései miatt. Amikor Krisztus a földön járt, figyelmeztetett Jeruzsálem közelgő nyomorúságra, aminek azért kellett bekövetkeznie, mert az emberek elutasították az igazságot, és megvetették az Istentől küldött üzeneteket. Jézus figyelmeztetését is azonban semmibe vették.

Az Úr figyelmeztette az emberiséget küldöttei által, és kijelentette, hogy mindennek vége igen közel van. Némelyek fontolóra veszik az intelmet, de az emberek többsége nem fog rá figyelni. – *In Heavenly Places*, 343. o.

Természetes állapotában a szív a tisztátalan gondolatok és a bűnös szenvedélyek székhelye. Amikor azonban alávetjük Krisztusnak, akkor a Szentlélek meg fogja tisztítani minden szennytől. Ezt azonban nem végezheti el az érintett személy beleegyezése nélkül. (...)

Az emberek csak Isten ereje által fékezhetik meg szavaikat és tetteiket. Folyton imádkoznunk kell a szív megőrzésének munkájában, fáradhatatlanul kell segélykéréseinket küldenünk a kegyelem mennyei trónusához. Aki magát kereszténynek vallja, alázattal és őszintén járuljon Isten elé segítségért kérni. A Megváltó figyelmeztetett rá, hogy szüntelenül imádkoznunk kell. A keresztény ember nem maradhat folyamatosan a térdén imádkozva, viszont gondolatatait és vágyait mindig

a menny felé irányíthatja. Ha kevesebbet beszélénk, és többet imádkoznánk, akkor túlzott önbizalmunk is eltűnne. Érzelmek összpontosítsanak Istenre. Elmélkedjete fenségén, irgalmán és tökéletességén! Engedjétek, hogy jóságát, szeretetét és tökéletes jellemét csodálja a szívetek! – *Sons and Daughters of God*, 99. o.

Szeptember 28., kedd

Több mint ezer éven át várta a zsidó nép az Üdvözítő eljövételét. Erre az eseményre összpontosultak legszebb reményeik. Belefoglalták nevét énekeikbe, jövendöléseikbe, templomi szertartásaikba és családi áhítataikba. S amikor eljött, mégsem ismerték fel Őt. A menny Kincse számukra „gyökér” volt „a száraz földből”, „nem volt [...] alakja és ékesége” (Ésa 53:2), és nem láttak benne semmi szépséget, ami felkeltette volna vonzalmukat. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.” (Jn 1:11)

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Úr azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. – *Jézus élete*, 27. o.

Így szólt Ábrahámhoz az Úr, amikor felszólította, hogy hintse az igazság magvát: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ő pedig „kiment, nem tudván, hová megy” (Zsid 11:8). A jeruzsálemi templomban imádkozó Pál apostol is ezt az üzenetet kapta Istentől: „Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé.” (Csel 22:21) Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaniuk földi reményeikről. Fáradtsággal, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

A mások lelki üdvéért végzett munka olyan foglalkozás, amely a legnagyobb tiszteletet érdemli. Nem számít, hogy munkánkat milyen formában végezzük, bármelyik társadalmi réteg tagjai között, akár magas-, akár alacsonyrendűek. Isten szemében ezek a különbségek

nem befolyásolják az igazi értéket. Az őszinte, komoly, bűnbánó lélek – bármilyen tanulatlan legyen is – értékes a menny előtt. Saját pecsétjével látja el az embereket, miközben nem nézi a rangot, az értelmet, hanem a Krisztussal való egység szerint ítél. – *Az evangélium szolgálí,* 332. o.

Nemcsak azért választott ki Isten valamennyi nép közül egy népet magának, hogy őket fiaivá és leányaivá fogadja, hanem hogy általuk táruljon fel megmentő kegyelme minden ember előtt (Tit 2:11). Ábrahámot sem azért választotta ki, hogy csupán a barátja legyen, hanem hogy általa valamennyi nép elfogadhassa azokat a nagyszerű kiváltságokat, amiket az Úr nekik akart adni. Kereszthalála előtt Jézus a következő imát mondta tanítványai körében: „És én őérettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” (Jn 17:19) Hasonlóképpen azok a keresztények is, akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal bírnak, amelyek a világot a teljes erkölcsi romlástól megóvják.

A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, egészen át kell hatnia és át kell járnia. Hasonlóképpen csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium megmentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért kell közel jutni azokhoz, akiken segíteni akarunk. – *Gondolatok a hegyibeszédről,* 35–36. o.

Szeptember 29., szerda

Az a szövetség legyen menedékünk és védelmünk, melyet Isten a Sínai-nál kötött népével. Az Úr így szólt Mózeshez: „Ezt mondd Jákob házanépének, és ezt add tudtára az Izrael fiainak. Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon, és magamhoz bocsátottalak titeket. Most azért ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép.” (...) Ez a szövetség ma is ugyanúgy érvényes, mint amikor az Úr az ősi Izrael népével megkötötte.

Isten népének ezt a fogadalmat kell tennie ezekben az utolsó napokban. Ő akkor fogad el, ha hűen eleget tesznek az Izraellel kötött szövetség pontjainak. Az Atya mindenkit szövetségébe foglal, aki engedel-

meskedni akar neki. Mindannak szól az ígéret, aki igazságot és ítéletet cselekszik, megtartóztatja magát bármi gonoszság elkövetésétől. „Adok nekik házamban és falaimon belül helyet és olyan nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nekik, amely soha el nem vész.” – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1103. o.

Ha az izraeliták engedelmeskedtek volna Isten kívánalmainak, gyakorlati keresztények, Krisztus-követők lettek volna. Boldogságuk biztosítva lett volna, hiszen megtartották volna Isten útjait, nem bűnös szívük hajlamait követték volna. Mózes nem hagyta félreérteni az Úr szavait, vagy hogy rosszul magyarázzák a menny követelményeit. Könyvbe jegyezte le, hogy később is hivatkozni lehessen rájuk. Úgy írta le ezeket a hegyen, ahogy maga Jézus mondta el neki.

Az izraeliták nagy bátran szóltak – engedelmességet ígértek az Úrnak, miután felolvasták a nép előtt Isten szövetségi ajánlatát. Ezt mondták: „Mindazt, amit az Úr mondott, megtartjuk, és engedelmesek leszünk.” Akkor elkülönített néppé tették és elpecsételték őket Istennek. Áldozatot is mutattak be az Úrnak. Az áldozat vérének egy részét az oltárra hintették. Ez azt jelentette, hogy ép testével, értelmével, lelkével Istennek szentelte magát. A másik részt a népre hintették. Ez jelezte, hogy Krisztus kiontott vére által Isten kegyelmesen elfogadta őket mint külön kincsét. Így tehát az izraeliták ünnepélyes szövetségre léptek a mennellyel. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1107. o.

Szeptember 30., csütörtök

Áron meghalt a Hór hegyén, mert az Úr megmondta, hogy nem mehet be az ígéret földjére, mivel Mózesrel együtt vétkezett, amikor Meribánál vizet fakasztottak a kősziklából. Mózes és Áron fiai eltemették Áront a hegyen, hogy a nép ne essen abba a kísértésbe, hogy túl fényes szertartással temesse el, és a bálványozás bűnébe essen.

Mózesnek is nemsokára meg kellett halnia, azért parancsot kapott, hogy halála előtt gyűjtse össze Izrael népét, és mondja el nekik a héber nép minden utazását Egyiptomból való kijövetelük óta, és atyáik összes nagy törvényszegéseit, melyek rájuk hozták az Úr büntető ítéleteit, és arra kényszerítették Istent, hogy ne engedje be őket az ígéret földjére. Atyáik meghaltak a pusztában a Mindenható szava szerint. Gyermkeik felnőttek, és rajtuk kellett beteljesednie az ígéretnek, hogy birtokba

veszik Kánaánt. Sokan közülük még gyerekek voltak a törvény kiadásakor, azért nem emlékeztek az esemény magasztosságára. Mások a pusztában születtek, s azért, hogy felismerhessék a Tízparancsolat és minden törvény és rendelet iránti engedelmesség szükségességét, amit Mózes kapott, Isten arra utasította Mózeset, hogy ismétlje meg a Tízparancsolatot és mindazon körülményeket, amelyek kapcsolatban álltak a törvény kiadásával. – *A megváltás története*, 168–170. o.

Sosem becsülhetjük túl az egyszerű hit és a zúgolódás nélküli engedelmesség értékét. A jellem csak az engedelmesség útját követve és egyszerű hittel rendelkezve érheti el a tökéletességet. Ádám azt a parancsot kapta, hogy mindenben engedelmeskedjen Isten törvényének, ezért akik ma szeretnének üdvösséget szerezni, egy semmivel sem alacsonyabb mércének kell megfelelniük. (...) Krisztus mondta: „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartjátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak Lelkét: akit a világ be nem fogadhat.” (...)

A világ az igazság ellen szövetkezett, mert nem akarja elfogadni az igazságot. Vajon én, aki megértettem az igazságot, bezárom a szívem és a szemem az üdvözítő erő előtt csak azért, mert a világ inkább a sötétséget választotta? – *119. levél, 1895. február 18.*

Isten azt kívánja, hogy népe mielőbb felkészüljön az eljövendő válságra. Akár felkészültek, akár nem, szembe kell nézniük vele. Csak azok fognak megállni a megpróbáltatás és megkísértés időszakában, akik összhangba hozták Isten mértékével az életüket. Amikor világi uralkodók egyesülnek lelkészekkel, hogy lelkiismereti kérdésekben parancsokat osztogassanak, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy kik félik Istent, és kik szolgálnak neki hűségesen. Mikor legsűrűbb a sötétség, akkor ragyog majd legvilágosabban az isteni jellem fénye. Amikor már minden egyéb csődöt mond, válik láthatóvá, ki bízik rendíthetetlenül Isteneben. És miközben az igazság ellenségei mindenfelől figyelik az Úr szolgáit, hogy ártsanak nekik, Isten is ügyel rájuk örök javuk érdekében. Olyan lesz számukra, mint az örök szirt árnyéka a szárazföldön. – *Az apostolok története*, 431. o.